

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w trybie art. 531 § 1 k.p.k.,
bez udziału stron,
w dniu 17 grudnia 2013 r.,
w sprawie **A. K.**,
obwinionego z art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 4 ustawy o zawodach
lekarza i lekarza dentysty,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika pokrzywdzonej G. W.,
od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego,
z dnia 26 października 2012 r., zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu
Lekarskiego w [...],
z dnia 25 listopada 2010 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasację pełnomocnika pokrzywdzonej pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić pokrzywdzoną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

A. K. został obwiniony o niedołożenie należytej staranności przy wykonaniu u G. W. w okresie październik 2006 r. – październik 2007 r. w

Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „A.”, koron mostów metalowo ceramicznych, czego skutkiem jest:

- a) nieprawidłowe ustawienie koron protetycznych na wszczepach wprowadzonych w przednim odcinku szczęki, co powoduje dysfunkcję stawów skroniowo – żuchwowych i występowanie dolegliwości bólowych,
- b) nieprawidłowe ustawienie koron protetycznych na wszczepach wprowadzonych,

tj. o popełnienie przewinienia zawodowego z art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 4 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty.

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Lekarskiego w [...] z dnia 25 listopada 2010 roku, A. K. został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu przewinienia zawodowego opisanego w pkt a i na mocy art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich skazano go na karę upomnienia. Ponadto, A. K. został uniewinniony od zarzucanego mu przewinienia zawodowego opisanego w pkt b.

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 29 czerwca 2011 roku, po rozpoznaniu odwołania obwinionego A. K., zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji i uniewinnił obwinionego lekarza od zarzutu postawionego we wniosku o ukaranie.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 marca 2012 roku, sygn. akt SDI 37/11, po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez pełnomocnika pokrzywdzonej G. W., uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu.

Orzeczeniem z dnia 26 października 2012 roku, Naczelny Sąd Lekarski „utrzymał w mocy orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 29 czerwca 2011 roku zmieniające orzeczenie Sądu I instancji i uniewinniające obwinionego lekarza od zarzutu postawionego we wniosku o ukaranie”.

Kasację od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 26 października 2012 roku na niekorzyść obwinionego wniósł pełnomocnik pokrzywdzonej G. W., zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania w zakresie mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich w zw. z art. 89 ust. 3 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 112 ustawy o izbach lekarskich.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 26 października 2012 roku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesioną przez pełnomocnika pokrzywdzonej na niekorzyść A. K. kasację należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z przepisem art. 529 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (*Dz. U. Nr 219, poz. 1708 ze zm.*) wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść obwinionego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania, akt łaski ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania. A *contrario*, wystąpienie którejkolwiek z wymienionych wyżej przesłanek nie tylko uniemożliwia rozpoznanie, lecz nawet wniesienie kasacji na niekorzyść, chyba że – w uwzględnieniu przepisu art. 434 § 2 k.p.k., stosowanego odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 518 k.p.k.) – wchodziłoby w grę orzeczenie na korzyść ukaranego. Tego rodzaju sytuacja (odwrócenie kierunku zaskarżenia i w efekcie tego orzeczenie na korzyść obwinionego) w przedmiotowej sprawie jednak nie występuje, skoro wobec uniewinnienia A. K. od popełnienia zarzucanego mu przewinienia zawodowego jeszcze bardziej korzystne orzeczenie zapaść już nie może.

Bezspornie jednak już w chwili wnoszenia kasacji zaistniała okoliczność wyłączająca ściganie, o jakiej mowa w art. 63 pkt 4 ustawy o izbach lekarskich (nastąpiło ustanie karalności przewinienia zarzucanego A. K.).

Przepis art. 64 ust. 3 ustawy o izbach lekarskich stanowi, że karalność przewinienia zawodowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Skoro zatem zarzucane A. K. przewinienie zawodowe miało zostać popełnione w okresie od października 2006 roku do października 2007 roku, to oczywistym jest, że 5-letni okres skutkujący ustaniem jego karalności upłynął najpóźniej 31 października 2012 r. W tej sytuacji wniesienie przez pełnomocnika pokrzywdzonej w dniu 22 sierpnia 2013 r. kasacji na niekorzyść A. K., pomimo ustania karalności, było niedopuszczalne z mocy ustawy. Jeżeli natomiast okres ustania karalności przewinienia zarzucanego A. K. upłynął jeszcze przed wszczęciem postępowania kasacyjnego, to nie tylko niedopuszczalne było wniesienie przedmiotowej kasacji, ale i jej przyjęcie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., IV KK 434/06, R-OSNKW 2007, poz. 740; z dnia 16 lutego 2012 r., III KK 449/11, OSNKW 2012, nr 6, poz. 61).

Skoro zaś tak się nie stało i niedopuszczalna z mocy ustawy kasacja została wniesiona, a następnie przyjęta, to zgodnie z przepisami art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 529 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. oraz art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 63 pkt 4 i art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zgodnie z art. 96 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich niedopuszczalne jest uwzględnienie kasacji na niekorzyść obwinionego wniesionej po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W niniejszej sprawie – jak wskazano powyżej – kasacja została wniesiona w dniu 22 sierpnia 2013 roku, a zatem po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o uniewinnieniu

obwinionego A. K., co nastąpiło w dniu 26 października 2012 roku. Nie oznacza to, aby w takiej sytuacji kasacja była niedopuszczalna czy też nie podlegała rozpoznaniu. Kasacja na niekorzyść obwinionego wniesiona po upływie terminu wskazanego w art. 96 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich, którego odpowiednik stanowi art. 524 § 3 k.p.k., podlega rozpoznaniu, ale nie może być uwzględniona. Może zatem wywołać orzeczenie na korzyść obwinionego, a gdy nie wchodzi to w rachubę – powinna być oddalona. W piśmiennictwie wskazuje się, że z uwagi na charakter terminu wskazanego w art. 524 § 3 k.p.k., a zatem także i terminu wskazanego w art. 96 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich, w razie opóźniania się sądu odwoławczego z doręczaniem uzasadnienia, skarżący może wystąpić z kasacją nie dysponując jeszcze uzasadnieniem, gdy termin ów zbliża się ku końcowi – opieszałość sądu nie może bowiem odbierać mu możliwości wystąpienia z kasacją, a wskazany termin przywróceniu nie podlega. Po otrzymaniu uzasadnienia, nawet gdy nastąpiło to po upływie omawianego terminu, strona może uzupełnić kasację (*T. Grzegorzcyk, Komentarz do art. 523 Kodeksu postępowania karnego, Zakamycze 2003*).

Na marginesie wskazać należy, że część dyspozytywna zaskarżonego kasacją orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 26 października 2012 roku, nie jest prawidłowa. Zgodnie bowiem z art. 92 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich Naczelny Sąd Lekarski utrzymuje w mocy, uchyla albo zmienia orzeczenie okręgowego sądu lekarskiego. W tym stanie rzeczy Naczelny Sąd Lekarski, ponownie rozpoznając odwołanie A. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego z dnia 25 listopada 2010 roku, nie mógł utrzymać w mocy swojego orzeczenia z dnia 29 czerwca 2011 roku, które przecież zostało już uchylone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 roku, sygn. akt SDI 37/11. Jeżeli wolą Naczelnego Sądu Lekarskiego było natomiast uniewinnienie obwinionego od zarzutu postawionego we wniosku o ukaranie

to powinien zmienić orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w [...] z dnia 25 listopada 2010 roku i uniewinnić obwinionego A. K.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.